

Tapetet, og jeg holdt mig saa i Nærheden for at høre lidt. Jeg troer nok, at der var Bid. Etatsraaden hørte da meget opmærksomt efter de to Herrer og saae ganske fordummet ud. Derfor siger jeg: gør nu ingen Taabeligheder fler. Benyt Øjeblikket og hug i med alle Negler! En saa gunstig Lejlighed kommer kanske ikke saa snart igen!«

Per stod lidt uden at sige noget. Han havde just ikke megen Tillid til Betydningen af den andens Iagttagelser; men Meddelelsen gjorde dog et vist Indtryk paa ham.

»Var det bare det, De vilde fortælle mig?« sagde han saa.

»Nej.«

»Der er altsaa mere?«

»Ja, ... men De kan vist ikke gætte, hvad det er,« sagde han med sammenknebet Øje og gjorde en lang Pavse for at spænde Pers Nysgerrighed. »Da jeg i Formiddags promenerede i Vimmelskiftet, mødte jeg — hvem tror De? — Oberst Bjerregrav.«

Det gav ved Lyden af dette Navn et lille Sæt i Per.

»Saa talte De vel med ham,« sagde han henkastende.

»Naturligvis.«

»Fortalte De ham maaske, hvad der igaar foregik hos Max Bernhardt?«

»Naturligvis.«